

דבר העורך

אהבתך את הזר...

במדרש רבה מובא הרבה הקדוש ברוך הוא אוהב את הגרים: למה הדבר דומה? למלך שהיה לו צאן, והיה יוצא בשדה ונכנסת בערב, כן בכל יום.

פסוק אחד נכנס צבי אחד עם הצאן הלך לו אצל העצים היה רועה עמם, נכנסה הצאן לדיר, נכנס עמם, יצאת לרעות יצא עמם.

אמרו למלך הצבי הזה נלוח עם הצאן, והוא רועה עמם, כל יום ויום יוצא עמם ונכנס עמם. היה המלך אוהבו, בזמן שהוא יוצא לשדה היה מפקד מרעה יפה לרצונו, לא יפה אדם אותו והזהירו בו, ואף כשהוא נכנס עם הצאן היה אומר להם תנו לו וישתה, והיה אוהבו הרבה. אמרו לו מרי כמה תשים יש לך כמה כבשים יש לך כמה גדיים יש לך, ואין את מזהירנו, ועל הצבי הזה בכל יום ויום את מצונו. אמר להם המלך, הצאן רוצה ולא רוצה, כך היא דרכה לרעות בשדה כל היום ולערב לבוא לישון בתוך הדיר, הצבים במדבר הם ישים, אין דרכם לפגוע לישון בני אדם, לא נחזיק טובה לזה שהניח כל המדבר הרחב הגדול במקום כל החיות ובא ועמד בחרצ.

כן הוא הנמשל:

כך אנו צריכים להחזיק טובה לגר שהניח משפחתו ובית אביו והניח אמתו וכל אמות העולם ובא לו אצלנו.

בהערכה רבה
נר זמל

לרפואת יונה בת דינה תחי'

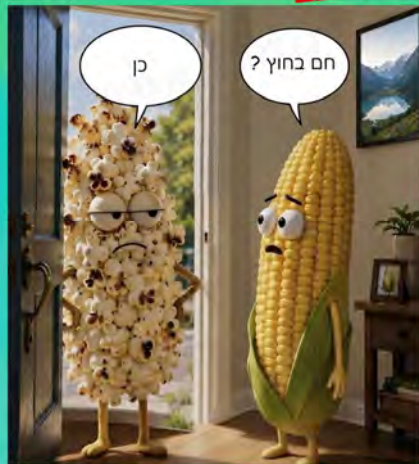
לא משנה כמה נמוך ירד הדולר,
עדיין כדאי להתכופף ולהרים אותו

שווה קריאה

שבת שלום...

השבת, בדרכו מבית הכנסת, הבחין ביהודי זקן, נטול כיפה, היושב בגפו על ספסל ברחובה של עיר. במשך מספר רגעים התלבט האם לגשת לקשיש ולאחל לו 'שבת שלום'. 'הרי אני בלבוש חסידי מלא, שטריימל, קפסן וגרביים לבנות, והוא נראה כמי שאינו שומר מצוות, הרר האברך בלבד, מי יודע אם כשאגש לומר לו 'שבת שלום', הדבר ימצא חן בעיניו. אך בכל זאת, הרי נצטוונו להקדים שלום לכל אדם, ואפילו לנכרי שבשוק...' האברך ניגש אל החילוני הזקן וברכו בברכת 'שבת שלום' במאור פנים. 'שבת שלום ומבורך!' הגיב הזקן המופתע, ולאחר מספר רגעים הוסיף ואמר: 'אם טרחת לאחל לי שבת שלום, כנראה אתה בן אדם עדין ומתחשב. אולי תוכל לעשות לי טובה, איני חש בטוב, אני גר ברחוב הסמוך, אודה לך אם תעלה לביתי ותזעיק את אשתי שתבוא הנה לטפל בי!' האברך בירר את הכתובת, ואין אל ביתו של הזקן. הוא דפק בבהילות על הדלת, אולם אין קול ואין עונה! האברך החל להקיש בחוזקה, אך כל תגובה לא באה... תוך כדי כך, אחד השכנים, יצא מביתו והביט בפליאה במחזה הבלתי שכיח - אברך חרדי, בלבוש חסידי מלא, הולם במלוא העצמה על דלת ביתו של קשיש חילוני... השכן עצר מלכת, ושאל את האברך מה הוא מחפש במקום, ומדוע הוא חובט בדלת. בתגובה סיפר לו האברך, כי בעל הבית יושב על ספסל ברחוב הסמוך, כשאינו חש בטוב, ומצפה לעזרת רעייתו. השכן שמע את דברי האברך והחל לנקוש גם הוא בעוצמה על הדלת. כשראה כי איש לא ניגש לפתוח, שב השכן לביתו, הביא את מפתח דירת הזקן, שהיה מונח בדרך קבע בביתו, ופתח לרווחה את הדלת הנעולה. השניים מיהרו להיכנס פנימה, ולתדהמתם הרבה, ראו את בעלת הבית שרועה על יד הדלת, מתעוורת בהתקף קוצר נשימה כבד. כרוח סערה רצו אל הטלפון והזעיקו את שירותי החירום, אשר טיפלו בזקנה המעולפת, והן בבעלה המיוסר, שהמתין בחוסר ישע ברחוב הסמוך...

כן, בעקבות שאיחל 'שבת שלום' ליהודי, זכה להציל שתי נפשות מישראל, ולקדש שם שמיים גם לעיני השכן, אשר התפעל עד מאוד להיווכח כי אין לאברך כל קשר לבעל הבית הקשיש והכל בזכותן של שתי מילים - 'שבת שלום'!

תסכול - כשאין לך את מי
להאשים חוץ מאת עצמך

98

מספרי צדיקים

הילד שנצל

הילד חלם לקבל
bmw
מגראוכר.

בסוף ארטיק

הרגע הזה
שאתה מתקשר
לשני חברים
ושניהם בממתינה
ואתה בטוח שהם
מדברים עליך

אזהרה! בעלון משולבים קטעי הומור - אין בכוונתם לפגוע ולהעליב!

סבתא לא אהבת את המתנה?

תזכורת לנשואים - אם התחייבתם במעמד החתונה לדאוג לה ולאהוב אותה ולכבד אותה 24/7 - אז היום זה 24/7. תעמדו בהבטחות שלכם (זה כולה יום אחד בשנה:)

חידה: אם זה נראה קלקר, יש לזה ריח של קלקר וטעם של קלקר, מה זה? פריכית אורז....

אין על הכיסוי הזה, הציל לי את הרצפות כל פעם מחדש

לכל אלו שמחפשות את האחד... הוא נמצא בצד השמאלי של המיקלדת

אין גיל... אני בן 48: אני אלך רק על האדום

גם אם תרוויח 100 k בחודש, עדיין ההורים שלך ישלמו עליך כללית וחבילת סלולר

דברי הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

והיה עקב תשמעו את המשפטים האלה ושמרתם ועשיתם אתם... פרשתנו פותחת בלשון "והיה", ואין והיה אלא לשון של שמחה, וגם בהמשך הפרשה נאמר והיה אם שפכת תשפך את ה' אלוהיך. ולכאורה קשה, איך אפשר לומר לשון שמחה בפסוק זה, וכי יש שמחה ששוכחים חלילה את ה' יתברך ואת מצוותיו? אלא הביאור הוא, "והיה עקב תשמעו" - כל תכלית עבודת האדם בחייו זה לעבוד את ה' יתברך ולשמור מצוותיו בשמחה, עבדו את ה' בשמחה באו לפניו ברגנה. ולכן פותחת הפרשה בלשון שמחה, "והיה עקב תשמעו", ללמדנו שאם רוצים אנו לשמור ולקיים את כל משפטי התורה ביציבות ולאורך זמן, צריכים אנו לדאוג שהם יהיו מתוך "והיה" - לשון שמחה. רבינו האר"י הקדוש העיד בפני תלמידו רבי חיים ויטאל זיע"א, שכל מה שזכה לקרבת אלוהים גדולה מאוד וליגילי סודות התורה, שאפילו לאמוראים ותנאים לא ניתן רשות לגלות, זה מפני שהתאמץ לקיים את כל מצוות ה' מתוך שמחה. וכיון שמתאמץ לעשות את המצוה מתוך שמחה ה' יתברך השרה עליו את שכנתו, אין השכינה שורה אלא מתוך שמחה (שבת לה ע"ב), רק כך אפשר לזכות לדברים גדולים, בהשתדלות לקיים כל מצוה ומצוה מתוך שמחה גדולה. ומה שנאמר בהמשך הפרשה "והיה אם שפכת תשפך", הביאור הוא שכל הקללות האמורות בתורה הם דוקא לאדם ששוכח את ה' מתוך שמחה ואושר, אך אדם שמתנחם על מעשיו וחוזר בתשובה שלימה, הקב"ה מקבלו בחום ואהבה ומכניסו תחת כנפי השכינה

ועתה ישראלי מה ה' אלוהיך שאל מעמך כי אם ליראה (דברים י, יב). שנו רבותינו (מנחות מג ע"ב) מכאן שחייב אדם לברך בכל יום מאה ברכות (שו"ע אורח סימן מ"ו ס"ג), אל תקרא "מה" אלא "מאה" (רש"י שם ד"ה מה), שבכל יום היו מתים מישראל מאה אנשים במגיפה נוראה, ראה זאת דוד המלך ותיקן להם לישראל לומר מאה ברכות בכל יום ומיד נעצרה המגיפה. הברכות מעניקות לאדם שפע ברכה והצלחה בכל מעשיו ידיו, ובענין זה סיפר הגאון רבי יוסף משאש זצ"ל כי פעם אחת הגיע אל רבינו חיים בן עטר אחד מעשרי סאלי, והתאונן על מקרה מצער אשר קרה.

לפני כמה חודשים רכש פרדס גדול מישמעאלי הגר עמו בשכונת ושילם עליו טבין ותקילין, היות והיו באותו פרדס שני מעיינות מים זכים ומתוקים והוא סבר למכור אותם ולהתעשר עושר גדול. אך דא עקא, לא ארכו הימים ושני המעינות יבשו לחלוטין עד שלא נשארה בהם אפילו לחלוות מים. ולכן ביקש האיש את ברכת רבנו שהיה ידוע כאיש מופת שישו בו המעינות לנבוע.

אדהכי והכי, תוך כדי שהיה יושב במחיצת רבינו חיים בן עטר, נטל העשיר את כד המים שעמד על השולחן, מזג לעצמו כוס מים ושתי לרוויה ללא ברכת "שהכל" בתחילה ואף לא "בורא נפשות" לבסוף. פנה אליו רבינו האור החיים הקדוש ואמר: אכן נודע הדבר (שמות ב, ד), מחמת שאינך מברך על שתיית המים, לא לפניה ולא לאחריה, אינך ראוי לברכת המעינות. כל עוד היו המעינות ברשות הישמעאלי, לא תבעו המים את עלבונם, אך כאשר זכו ובאו ברשותו של יהודי כשר שמחו המים כי עומדת להתמלא משאלתם ותיקונם, והלא מקרא מלא דיבר הכתוב (ישעיה יב, ג) וישאבתם מים בששון מפעני הישועה, "בששון" ראשי תיבות: ב'רכות ש'תים, ש'הכל ו'בורא נפשות- או אז יתקיים המשך הפסוק "מפעני הישועה". קיבל העשיר את דברי הרב והקפיד מכאן ואילך לברך על כל דבר מאכל שיכניס לפיו, ואף מינה שומר להזהיר את כל היהודים הבאים לשתות ממעיניו לברך לפניה ואחריה. ולאחר עשרים וארבע שעות חזרו המעינות לנבוע. ונקרא בשם "מעינות חיים", על שם הרב, והיו לוקחים מהם לרפואה.

יהי רצון שנזכה לראות בישועת ישראל השלימה בקרוב, אמן.

שבת שלום ולמבורק!

סוף סוף זה קורה: מנהלי בתי הספר הממלכתיים בכל רחבי הארץ יחויבו לאפשר לתלמידים להניח תפילין

לקבלת העלון במייל: 367korona@gmail.com